

- (א) [בגמט' ד: ושי"ן, ג] כגל הספרים מדויקים כמעט פורס ולבאריה היא פליאה וזריזין לישב ע"פ מ"ש חוט" שגם נה: ד"ה מעצרים כמצי ועיין במהרש"א בח"א שעמד על פליאה זו ונכנס לטעם בדומק בשני הירוקים קמל שלף נתקופו ד"ה הלא פרוש בשי"ן כמין, א) פלה פ"ח מ"ז שגם ק"ת, ז) [מספ"י פלה פ"ד], ח) י"א אמר בר עובדא ס', ט) ק"א לפוסה, רש"ל, י) כס"א: ז: הדרוט.

תורה אור השלם

- 1 ולא יחשבו את האנשים לישב יתנו את הכסף על ידם לתת לעשי התקלאה כי באגונה הם עשיו:
- 2 ויהי כראותם כי רב הכסף בארון ויעל ספר העקר והבזק הגדול ויצרו וימנו את הכסף הנמצא בית ה': מלכים ב כי יא
- 3 הלאו פרס לרבע לוקחך ונתיים מרודים תביא בית כי תראה ערם וכסיתו ונזופוך לא תתעלם: ישעיהו ב ח
- 4 והעמדתו עליו מצות לתת עליו שלשים ותיק בשנה לעבדת בית אלהיו: מתיב י לג
- 5 והנה מעשה הצדקה שלום ועבדת הצדקה השקט ונבט עד עולם: ישעיהו לב יז
- 6 תחת הדחשת אביא ידבך ותחת הדבול אביא סכף ותחת הקצוץ בחוט ותחת האבנים ברזל ושומתי פדוקת שלום וגושפי צדקה: ישעיהו ס יז

הגהות הב"ח

- (א) גמ' הנה עמי כלי' וימנעו כי מלי נמקח: (ב) שם ליוטת אמר ליה הוה תנת 68 הנה: (א) רש"י ד"ה שאין לרעה וכו' הטמטט לעשו המלכסה כל"ו ותיב לבס נמקח: (ד) ד"ה עולא וכו' שגשג ארסהיס דאמיס. לרנ ששת קרו ליה הכי עולל המשגש דרכי אמו שגרס (ו) להטומה מדרך שאר נשים כלקמן: משגש

מוסף רש"י

לעני העובר ממקום למקום שאינו על זנייה אללא שבת (י"ח). מכבר. הלכות בפגודיון מארבע סאין בסלע. כשהשער ד' סאין בסלע. והספודין אחד מ"ג דניני, דהוא אחד ממ"ח ושיערו לו חמשים ככר לו לשתי סעודות היום והלילה (ט"ח).

מוסף תוספות

- א. עד הלילה שיתנו פגנסת לינה. מוספות הלא"ש שנת סמ"ב. לכך נותניו לו שנים שיאכל אחת מיד ואחת בזלילה במקום שיהיה. ואחת להוליד עמו למחר. מוס' שנת ק"ת. ג. דשבא בע"ש לעת האוכל נותנים לו מון ב' סעודות כמו בשאר ימים ואם בא לשבות שם מרסיפום לו עד ג. סעודות. מוס' שנת ק"ת. שאין לו מה לאכול. מוס' הלא"ש שנת סט.

ואסני מנהג עם הצבור לחלקם לכל הצא: דגל דאסי. למה מעות לקופה: **ענינה**. תנאי: למשיה. עור הצמנה: לאו כל **כמיניו** דמנהגו. אלף כפניו: אין **מחשניו**. לומר היכן נתחם מעות שגביסת: **סאין** ראה לדבר. דלא גנבאי לדקה כמיז אלף גניצברי הקדש הנותנים (א) לצם לעושי המלכסה שהפועלים מרוצין למלאכות הרבה לגודרין ולחוצי האבן לכתפים ולחמרים ולקנות עליס ואזני ממלכ ולא"ל לעמוד על השצצון כדלמרמיץ בעלמא (שעשות דף מה). צעל הצית טרוד צפועליו הוא ואינשי: יאור וימנה. הכסף שהוא מוסר צידו ואע"פ שאינו צא עמו לחצצון לאחר מנאן יאור וימנה שאלמר וילורו וימנו וגו' והדר נמתו את הכסף המתוכן המנוי על ידי עושי המלכסה וגו': **בודקין לעמוט**. אס צא עמי ואמר פניסוני **בודקין** שלא יהיה רמאי: ואין בודקין **לנסו**. צא ערוס ואמר כסוני לוקמין כסות מיד: **פרוש**. דרוש וחקור תחלה: **לנשיאה** נך. שאינו רמאי: **מכרי בפגודין**. ככר הלכות בפגודין כשלוקמין ארבע סאין טמין בסלע ומגיע לפגודין חיי קצ שהסלע מ"ח פגודיוניו וארבע סאין מ"ח תנאי קצין והמנוני שהוא עומן ואופה ומוכר צוק משמכר מחלה הרי שנותן ככר של רוצע הקצ בפגודיון: לך. זלילה: **פניסם** לניס. כרכי לניס: **צי פדיא**. כר לתת מלאשמוי: אין נוקקין לו. לתת מעות מן הקופה אחרי שלמד לחת על הפתחים דיו צכך: ולא **אוזקין ליה**. אפי' (א) לפניסם: **מעשה הצדקה**. טורח המעשים את צהריהם מדלל כמיז והיתה הצדקה שלום: **זכה**. למול טוב: **ענייס מרודים**. זו ממשלת רומי' שזועקת תמיד בצו צבצו שאנו לריכין: **מרודים**. קונפליינט"ט נלע"ז כמו אררי צדיקי (תהלים נה): **עולא משגש ארסהיס דאמיס**. לרנ ששת קרו ליה הכי עולל המשגש דרכי אמו שגרס (ו) להטומה מדרך שאר נשים כלקמן: משגש

לעני העובר ממקום למקום שאינו על זנייה אללא שבת (י"ח). מכבר. הלכות בפגודיון מארבע סאין בסלע. והספודין אחד מ"ג דניני, דהוא אחד ממ"ח ושיערו לו חמשים ככר לו לשתי סעודות היום והלילה (ט"ח).

לעני העובר ממקום למקום שאינו על זנייה אללא שבת (י"ח). מכבר. הלכות בפגודיון מארבע סאין בסלע. והספודין אחד מ"ג דניני, דהוא אחד ממ"ח ושיערו לו חמשים ככר לו לשתי סעודות היום והלילה (ט"ח).

קבין שהם מ"ח חצאי קבין בסלע שהוא מ"ח פגודיונות ושיערו חכמים דבהם אית ליה ב' סעודות א' לכאן וא' קודם שיעור לישוב: פוריא ובי סדיא. כר וכסת: אין נוקקין לתת לו מכיס של צדקה. הדואיל ומוחסר על הפתח הכל נותניו לו ואי' ליתול מכיס של צדקה: משלש שקל. בצדקה: לעבודת אלהינו. דהיינו צדקה: מצות. הרבה משמע: (א) ועבודת [הצדקה] מעשה הוא: ענשיו באין וכו'. דאי יתן או לעובדי כוכבים או לצדקה. אם זכה הלא פרוש לרבע שיתנה לעניים אם לא זכה ליתנהו לעניים אפ"כ יתן לעובדי כוכבים בשביל לייב לעניים. באים [נענים] מרודים כלומר עובדי כוכבים הרודים לביטור ונטלהו בדורע: ונוגשין צדקה. מה שתתן לנוגשין: עולא. עלם אחד כמו עול [נעים] לא היה שמו עולא אלא [אחד בלי] [אחרון]:

השותפין פרק ראשון בבא בתרא

מ.

ואע"פ שאין ראה לדבר זכר לדבר. ראה גמורה אינה דשאני התם שהיו לריקים גמורים: **אין פוחתי** לעני העובר ממקום למקום מכבר בפגודיון בו. הככר עולה ששה ציגים דלא מהן מחלה לחנווני והוא מוון שמי סעודות דתניא צפרק כילד משתמפין (שערויך דף פב:) וקשה לר"י בצפרק כל כתבי (שנת דף ק"ט. ושס) משמע שהוא רגילות דאיכא סעודה צהדיה דקאמר התם דכי אזיל מלוויאל ליה סעודה צהדיה דכי אזיל לאו צריקן אזיל וא"כ למה נותנין לו שמי סעודות די לו בסעודה אחת^א היא סעודה דאיכא צהדיה יאכל מיד וסעודה שנותנין לו עכשיו יוליכנו עמו ונראה לר"י דאין מתלקין תמחו צלילה לפי שאינן יכולין להצמין למי נתנו ולמי לא נתנו וכן משמע מדקאמר לן נותניס לו פניסם לניס ומפרש דהיינו פוריא וצי סדיא אלל ככר אין נותנין לו ולכך נותנין לו צ' סעודות שאכל אחת צלילה ואחת למחר (ב) דכי אזיל לאו צריקן אזיל^ב וטעמא דצענין שלא ילך ריקס דאינו דומה מי שיש לו פת צסלו למי שאין לו ולא יהא רעב כל כך אלל אין לפרש דטעם שמא לא יגיע צין היהודים ויהא לו מה לאכול דלא חיישינן להכי היה ליתן לו שלש סעודות כי גס צלילה לא יתנו אף כשיגיע צין היהודים שאין מתלקין תמחו צלילה ואין לומר דלעולם מתלקין ולכך נותנין שמים דחיישינן שמא לא יגיע צין היהודים אלל פעמיס אף נמי לא חיישינן דלא לפרעם אחת והשני נותנין לו כדי שיהא לו פת צסלו דאס כן היכי קאמר התם דמלווינן ליה סעודה אחת צהדיה ואס יש לחוש שמא לא יגיע צין היהודים היה לו ליתן שמים לכך נראה דכפרשיט: **שבת** נותנין ל' מוון שלש סעודות. פירוש צשנת צהריס^ג (א) אותן שמי סעודות שנתן לו אהמול צערב שמי אלל ליל צנת ושנת שחרית ושלש סעודות שנותנים לו צשנת יאכל אחת צשנת צסעודה שלישית ואחת למולא צשנת ושלישית ישאר לו למחר צדך שלא ילך ריקס ואין להאריך וקשה לנשצי"א הא דמנן צמסכת פלה (פ"ח מ"ו) ומייתי לה בצפרק כל כתבי (שנת דף ק"ט. ושס) מי שיש לו מוון שמי סעודות צצינו לא יטול מן התמחו ואמאי הא אחד יאכל מיד ואחד צלילה וא"כ כי אזיל ריקס אזיל וצריך לפרש דמוון שמי סעודות דקאמר היינו צלא אותה שיש לו לאכול מיד וא"כ שנת אמאי נותנין לו שלש סעודות והא הך ממני' ר"ע היא דקמתי רשא כל מי שיש לו מוון י"ד סעודות לא יטול מן הקופה ופריך בצפרק כל כתבי הקדש (שס) מני אי רצנן תמיסר הויין אי רבי חדקא שיתסר הויין ומשני הא מני ר"ע היא דאמר עשה שבתך חול ונראה לנשצי"א דצשציל סעודת שנת אין לו להתחיל וליתול אלל צשכנר צריך ליתול^ד נוטל גס כדי לסעודת שנת: **א אורקין** ליה. רב פפא גנבאי משגש

לעני רש"י

קונפליינט"ט. יללה.

רבינו גרשום

ואתני. אם יצטרכו לעני העני שהיו לעניי העני ואם לאו שיתורו על עני העני שהיו לעני כל אדם: דכל דאחי ליתין צדקה ארעא דיידי אחיא. כל מי שנותן לו על דעת כן נותן לו שאנו אהנו לכל עני שארעה משום דרב אשי היה אדם גדול והיה יודע מה הוא עושה: [תנאנו] בי תרי והלא התנו בינוש של א' מון שישוטו בינו: קרעיה למשיה. דהיינות: וחיביה רבי לשלם. דמי העור שקרע: ולהסיע על קצתן. והלא רשאין לקנות כל כל שעבר על תנאן: וחי מיל. דיכולין להחנות ולהסיע על קצתן: היכא דליכא אדם אינש דינא לנפשיה אבל אי איכא אדם חשוך נקוט ליה ברינא קמיה: אין מחשבין בצדקה עם הגבאין. מה גבו ומה נחת דאין צריך לחשוך: אינש צריך איה לדבר זכר לדבר. גבי בבאי צדקה זכר לדבר ממקדש שבא (מ"ב) אין לא יחשב וגו' אבל גבי גבדין של הקדש היו ראה גמורה: יצור. בעיה' בקשר ובחוחם וימנה דחתיב ויצור וימנו כלומר אינ' דהגוברין היו נאמנין אף על פי כן הגוברין עצמן היו צריך ומותין: בודקין למונות. שאם אמר בני תנו לי מנות בודקין אחרי קודם שיתנו לו אם רמאי הוא שאין צריך אם לאו: ואין בודקין לכסות. שאם בא עני ערוס ואמר כסוני אין בודקין אחריי אלל נותנין מיד: פרוש כתבי. כלומר צריך אהל לידע בפירוש אם צריך ואם לאו: [פרוש] [פרוס]. לאלתר [פרוש] [פרוס] הלחם ותן לו: לכשיראה לך. שהוא צריך כשבדוק אחריי: העובר ממקום למקום. שאין לן אלא רך עברה עובר: ככר בפגודיון. ככר שקונין פגודיון כשנותנין ד' סאין בסלע דהוי ככר של חצי קב כיצור בסלע הם מ"ח פגודיונות וסלע ד' דינר דינוי שש מעות ומעה ב' פגודיונות נמצא מ"ח פגודיונות בסלע וכיצר הוי חצי קב בפגודיון דחצי קב אחד מ"ח בדי' [סאין] דסאה ו' קבים נמצא כ"ד

עין משפט נר מצוה

ע"א א מיי' פ"ד מהל' המורה הלכה או סמך לאוין קע טוש"ע ח"ת סי' נלא ספקי כח וטוש"ע י"ד סי' רנו ספקי ד: פ ב מיי' פ"ט מהלכות מתנות עניים ה"א אי סמך עשין קסב טוש"ע י"ד סי' רנו ספקי ב: פ א ב מיי' גס פ"ו הל' ו סמך גס טוש"ע י"ד סי' רנה ספקי י: פ ב ד ה מיי' טס הל' ח סמך גס טוש"ע י"ד סי' רנ ספקי ד: פ ב ו מיי' טס הל' ו טוש"ע גס ספקי ג: פ ד ז מיי' טס הל' ה סמך גס טוש"ע י"ד סי' רנמ ספקי ז: פ ה ח מיי' טס פ"ו הל' ו סמך עשין קסב טוש"ע גס ספקי ה:

לעני רש"י

קונפליינט"ט. יללה.

רבינו גרשום

קבין שהם מ"ח חצאי קבין בסלע שהוא מ"ח פגודיונות ושיערו חכמים דבהם אית ליה ב' סעודות א' לכאן וא' קודם שיעור לישוב: פוריא ובי סדיא. כר וכסת: אין נוקקין לתת לו מכיס של צדקה. הדואיל ומוחסר על הפתח הכל נותניו לו ואי' ליתול מכיס של צדקה: משלש שקל. בצדקה: לעבודת אלהינו. דהיינו צדקה: מצות. הרבה משמע: (א) ועבודת [הצדקה] מעשה הוא: ענשיו באין וכו'. דאי יתן או לעובדי כוכבים או לצדקה. אם זכה הלא פרוש לרבע שיתנה לעניים אם לא זכה ליתנהו לעניים אפ"כ יתן לעובדי כוכבים בשביל לייב לעניים. באים [נענים] מרודים כלומר עובדי כוכבים הרודים לביטור ונטלהו בדורע: ונוגשין צדקה. מה שתתן לנוגשין: עולא. עלם אחד כמו עול [נעים] לא היה שמו עולא אלא [אחד בלי] [אחרון]:

(א) [בני מפסד דגדול השעשה לגמד מסיפא דקרא דכתיב ועבודת הצדקה וגו' ואלל כפירשיט:]